

не се боялъ отъ тѣхъ, защото се надѣвалъ на своята сила. Направилъ си широки турски дрѣхы и носилъ винаги калпакъ на криво. Единъ денъ миналъ така край турските кафенета. Съ това той искалъ да покаже на турцитѣ, че обича свободата и че не признава никакво робство.

Веднажъ, когато Хаджи Димитъръ стоялъ на бащина си ханъ, единъ турски стражаръ влѣзълъ при него и го закачилъ съ лоши думи; той, безъ да му мисли много, убилъ го. Дълго врѣме този стражаръ е билъ търсенъ отъ властѣта, но не билъ намѣренъ.

Въ туй врѣме въ Сливенъ се образувала тайно една дружинка отъ българи, която отмѣщавала на тѣзи турци, които сж нанасяли зло на българитѣ. Въ нея дружина влизалъ и Хаджи Димитъръ. Първата имъ работа е била да убиятъ единъ турски шпионинъ, нѣкой си грѣкъ Костаки. Това било извършено. Слѣдъ нѣколко мѣсеца нападнали кѣщата на сливенския кѣдия *Али ефенди*, която ограбили, а него убили. Тогава турското правителство затворило около 200 души българи, единъ отъ които билъ Хаджи Димитъръ. Самъ той сполучилъ да избѣга.

И наистина, въ 1860 год. прѣзъ една тъмна студена нощъ, Хаджията, като цѣлуналъ рѣка на старата си майка, заклѣлъ се, че ще отиде да си отмѣщава на турцитѣ, зарадъ неговитѣ измѣчени братя. Цѣло лѣто той, съ пушка въ рѣка, се скиталъ по Ста-